

Sygn. akt II KK 61/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Motuk

w sprawie **V. A.**,

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 r. w Izbie Karnej,

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji wniesionej na korzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 489/21

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. co do pkt II w zakresie orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

V. A. został oskarżony o to, że w dniu 23 maja 2021 r. w W. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości: badanie I - 0,65 mg/l, badanie II - 0,67 mg/l, badanie III - 0,67 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym pojazdem marki V. o nr rej. [...], tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 31 sierpnia 2021 r., sygn. akt III K 489/21, po uwzględnieniu złożonego na podstawie art. 335 § 2 k.p.k. wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, V. A. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 30 złotych (*pkt I*). Ponadto, na podstawie art. 42 § 2 k.p.k. sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 7 lat (*pkt II*), na poczet którego zaliczono czas zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 kwietnia 2021 r. do dnia 6 lipca 2021 r. (*pkt IV*) zaś na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 złotych (*pkt III*). Sąd orzekł także o kosztach sądowych (*pkt V*). Postanowieniem z dnia 9 listopada 2021 r. Sąd ten w miejsce błędnego zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy określonego w ww. wyroku dokonał prawidłowego jego zaliczenia od dnia 23 maja 2021 r. do dnia wydania wyroku.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 8 września 2021 r., zaś postanowienie w dniu 2 grudnia 2021 r. wobec niezaskarżenia przez strony postępowania.

Od powyższego wyroku kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w zakresie orzeczenia o karze i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, tj. art. 343 § 3 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie wobec oskarżonego V. A. wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, przy jednoczesnym orzeczeniu wobec ww. środka karnego w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w ruchu

lądowym na okres 7 lat, podczas gdy porozumienie z oskarżonym - oprócz prawidłowo orzeczonej kary grzywny w wymiarze 150 stawek po 30 zł każda i świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł - obejmowało środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym na okres 3 lat.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem przepisu art. 335 § 2 k.p.k. wskazanego w *petitum* kasacji, zaś naruszenie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia objętego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia.

Uwzględnienie wniosku prokuratora o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, o którym mowa w art. 335 § 2 zd. pierwsze k.p.k., uzależnione jest od zmaterializowania się wszystkich przesłanek, o których mowa w tym przepisie. Należy do nich — m. in. — uzgodnienie z oskarżonym środków przewidzianych przez ustawę za zarzucony oskarżonemu występki (w tym środków karnych), które miałyby orzec sąd uwzględniając wniosek o skazanie na posiedzeniu bez przeprowadzenia rozprawy oraz związanie sądu tymi ustaleniami (jeśli oczywiście sąd nie ingeruje w treść wniosku, także w tym zakresie, w którym dotyczy to uzgodnień zawartych pomiędzy oskarżonym a prokuratorem co do środków karnych, które miałyby zostać wymierzone oskarżonemu — art. 343 § 3 k.p.k.). W niniejszej sprawie przedmiotem dokonanych przez oskarżonego i prokuratora ustaleń odnośnie środka karnego było wymierzenie oskarżonemu środka wskazanego w przepisie art. 42 § 2 k.k. w wymiarze 3 lat zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Tymczasem wydając zaskarżone kasacją orzeczenie Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

przeszedł do porządku dziennego wobec porozumienia zawartego pomiędzy oskarżycielem publicznym a oskarżonym V. A. co do wymiaru środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym i orzekł ten środek karny w wymiarze, na który nie wyrażał zgody oskarżony. Przedmiotem uzgodnienia dokonanego pomiędzy oskarżycielem publicznym a podsądnym było orzeczenie przedmiotowego środka karnego w wymiarze lat 3, zaś sąd — wbrew treści porozumienia będącego integralną częścią porozumienia zawartego z oskarżonym i stanowiącego jeden z warunków sformułowania procesowo skutecznego wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy — orzekł ten środek karny w wymiarze lat 7. Tym samym — na co zasadnie wskazuje we wniesionej obecnie kasacji Prokurator Generalny doszło do rażącego naruszenia przepisu art. 335 § 2 k.p.k., zaś uchybienie to w realiach sprawy nie tyle mogło mieć, ale miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, bowiem respektowanie uzgodnienia co do wysokości środka karnego (stanowiącego integralnym element wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy) implikowało orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił wyrok w zaskarżonej części (pkt II) i — w tym zakresie — przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie. W postępowaniu ponownym orzekając o środku karnym Sąd będzie musiał uwzględnić warunki porozumienia zawartego przez oskarżonego i prokuratora co do środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w zakresie wymiaru czasowego tego środka.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.